

РЕШЕНИЕ

№ 4642

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 08.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **4912** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от М. А. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, кантора 12, срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, като се претендира обезщетяване за причинени му неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, причинени му от незаконосъобразна Заповед № 513з-5616 / 03. 02. 2020 г. на директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение, законна лихва от 12. 03. 2021 г. – до датата на изплащане на обезщетението и и направените по делото разноси.

С молба от 03. 06. 2021 г. се уточнява, че периода, за който се претендира вредите е от 12. 01. 2021 г. до 19. 05. 2021 г., като размер на лихвата за този период е определена на 358,33 лв. и освен това се претендира законна лихва от 20. 05. 2021 г. – датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на обезщетението.

С писмен отговор от 14. 06. 2021 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа иска по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва предявения иск като неоснователен и

недоказан. В условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение. Моли съда за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, като излага доводи за съпричиняване на вредите. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявения иск, тъй като в посочения исков период ищецът не е търпял твърдените вреди. Алтернативно счита, за завишен размер на претендираното обезщетение, поради което се иска определянето му по справедливост.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 513з-5616 / 03. 03. 2020 г. на директора на СДВР, връчена на 19. 02. 2020 г., на М. А. М. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, като държавен служител в СДВР.

С Решение № 4571 / 11. 08. 2020 г. по адм. дело № 2793 / 2020 г. по описа на Административен съд С.-град, горепосочената заповед за налагане на дисциплинарно наказание, е отменена. С Решение № 310 / 12. 01. 2021 г. по адм. д. № 10887 / 2020 г. по описа на ВАС, е оставено в сила решението на АССГ.

С предявената искова молба ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., които са вследствие на отменената, като незаконосъобразна заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Твърди се, че М. М. имал психични проблеми, изразяващи се в нервност, страдал от безсъние и главоболие, не му достигал въздух, бил потиснат и апатичен, чувствал че е изпаднал в „черна дупка“, изолирал се от близки и приятели, като не желал да излиза извън дома си. Дистанцирал се от бившите си колеги, тъй като се чувствал засегнат от негативните им коментари и бил сринат психически. Бил сериозно дискредитиран и злепоставен, което повлияло на психическото му равновесие и на самочувствието му в обществото и семейството. Поради оставането му без работа, останал без средства, с които да издържа семейството си и да изплаща вноските по кредит, сключен с банкова институция. Бил угнетен и разтревожен, че поради дисциплинарното си уволнение не могъл да получи полагащото му се еднократно парично обезщетение за прослужени над 20 години в органите на МВР.

За установяване на претърпените от М. М. неимуществени вреди, в хода на съдебното производство като свидетел по делото са разпитани З. М. – М. – съпруга на ищеца и Д. Й. Д. – негов съсед.

От дадените показания се констатира, че след връчването на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение в МВР, М. изпаднал в депресия, не можел да спи и се притеснявал защото не можел да издържа семейството си и да плаща вноските по банков кредит. Свидетелите сочат, че ищецът се затворил, не общувал с бившите си колеги, тъй като се притеснявал и понякога плачел, защото нямали пари.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от

незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР.

Разгледана по същество исквата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

По делото безспорно е установено незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение, вследствие на наложеното на ищеца дисциплинарно наказание, със Заповед № 513з-5616 / 03. 03. 2020 г. на директора на СДВР, която заповед, е отменена по силата на влязло в сила съдебно решение.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, настоящият състав приема, че действително е налице отменен незаконосъобразен акт - Заповед № 513з-5616 / 03. 03. 2020 г. на директора на СДВР, която е отменена с Решение № 4571 / 11. 08. 2020 г. по адм. дело № 2793 / 2020 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 310 / 12. 01. 2021 г. по адм. д. № 10887 / 2020 г. по описа на ВАС. Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи, е юридическо лице на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

По отношение настъпилата вреда и причинната връзка между нея и незаконосъобразния административен акт съдът намира, че безспорно издадената заповед за дисциплинарно наказание уволнение и оставането му без работа е довело да негативни психични последици по отношение на ищеца.

Въпреки това, исквата молба следва да се отхвърли като неоснователна, тъй като в заявения от ищеца период на увреждането, същия не е търпял заявените вреди.

Доколкото в предявената искова молба, няма ясно посочен период на увреждането и съответно период на претърпените неимуществени вреди, с разпореждане на съдията – докладчик от 27. 05. 2021 г. са дадени указания на ищеца да посочи периода, за

който се претендират неимуществени вреди.

С молба от 03. 06. 2021 г. (стр. 22 от делото) процесуалния представител на ищеца е посочил, че „Обезщетението за причинени неимуществени вреди на доверителя ми М. М., е претендирано за периода от 12. 01. 2021 г. /датата на влизане в сила на окончателното решение на съда за отмяна на незаконосъобразната заповед на директора на СДВР/ до датата предхождаща датата на завеждане на исковата молба в съда /19.05.2021г./ и законна лихва за забава за периода от 20. 05. 2021 г. до датата на изплащането му.“

Именно този претендиран от ищеца периода на иска - от 12. 01. 2021 г. до 19. 05. 2021 г., е посочен и в определението за насрочване на делото, като период на исковата претенция.

Видно обаче от показанията на разпитаните свидетели, същите твърдят, че болките и страданията, които е претърпял ищеца са за друг период – този от датата на връчване на заповедта за уволнение и това продължило до отмяната на тази заповед. В случая заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е връчена на 19. 02. 2020 г. и същата е отменена считано от 12. 01. 2021 г., когато е постановено решението на касационната инстанция.

В противоречие със свидетелските показания, процесуалния представител на ищеца сочи, че обезщетението за неимуществени вреди е претендирано за периода от 12. 01. 2021 г. /датата на влизане в сила на окончателното решение на съда за отмяна на незаконосъобразната заповед на директора на СДВР/ до датата предхождаща датата на завеждане на исковата молба в съда -19.05.2021 г., но за този период няма представени никакви доказателства за претърпени от ищеца вреди.

Всъщност нормалната правна и житейска логика, сочат, че именно за периода от връчването на заповедта за уволнение, до неговата отмяна, човек би търпял някакви негативни психични изживявания, но този период не е заявения от ищеца. В случая и двамата свидетели сочат, че притесненията на М. са били след неговото уволнение.

Доколкото обаче се претендират вреди от отмяната на заповедта за уволнение, такива не се доказаха по настоящото дело. Даже напротив изрично свидетеля М. – М. сочи, че след възстановяването му на работа (съпругът ѝ) вече се чувства много по-добре. Тревогата, за която споменах дойде след като излезе заповедта за уволнението му. В този смисъл и свидетеля Д. сочи, че значително му се е подобрило състоянието на ищеца, след като е бил възстановен на работа.

Освен това, съдът намира, че не следва да се присъжда обезщетение за неимуществени вреди, тъй като Законът за Министерството на вътрешните работи е специален по отношение на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, поради което имуществената отговорност на ответника не е пълна, а е ограничена до шест брутни месечни заплати.

Съгласно чл. 237, ал. 1 ЗМВР при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 239 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца.

В конкретния случай, видно от представения (стр. 35) от ищеца фиш, на М. е изплатено обезщетение за оставането му без работа, вследствие на незаконното уволнение, поради което и обезщетение за неимуществени вреди, не се дължи.

Действително, в конкретния случай се претендират неимуществени вреди, докато изплатените са имуществени такива, но при положение, че е налице специален ред за

обезщетяване на държавните служители от МВР при незаконно прекратяване на служебното правоотношение, се предполага, че по този начин се обезщетяват всички видове вреди. Законът използва общият термин „обезщетение“, от което не може да се направи извод, че се касае само за обезщетение имуществени вреди. Като специален закон ЗМВР определя друг праг на отговорността, различен от чл. 4 ЗОДОВ и от чл. 52 ЗЗД.

В този смисъл са Решение № 15731 от 19.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8880/2018 г., III отд., Решение № 2452 от 17.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9801/2018 г., III отд., Решение № 14616 от 25.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 322/2020 г., III отд., Решение № 89 от 5.01.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7479/2020 г., III отд. и др.

По отношение на претендираните лихви, доколкото вземането за лихви е акцесорно и предвид горепосочените съображения за недължимост на главното задължение, съдът намира и че претенцията за лихви е неоснователна.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), ще следва ищеца да заплати на ответника, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане беше своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ иска на М. А. М., ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с който се претендира обезщетяване за причинени му неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, причинени му от незаконосъобразна Заповед № 513з-5616 / 03. 02. 2020 г. на директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение, за периода от 12. 01. 2021 г. до 19. 05. 2021 г., мораторната лихва от 12. 01. 2021 г. до предявяването на исковата молба, както и законната лихва от 20. 05. 2021 г. – датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на обезщетението и направените по делото разноски.

ОСЪЖДА М. А. М., [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ап. 32, ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: